

Ruxandra CESEREANU s-a născut în Cluj, la 17 august 1963. Actualmente este profesoră la Catedra de literatură comparată a Facultății de Litere a Universității „Babeș-Bolyai” din Cluj. Face parte din stafful *Phantasma* al Centrului de Cercetare a Imaginarului, în cadrul căruia a susținut ateliere de scriere creatoare în poezie, proză și scenariu de film (2002-2018).

A publicat opt cărți de poezie, cele mai cunoscute fiind: *Oceanul Schizoidian* (1998, 2006); *Veneția cu vene violete. Scrisorile unei curtezane* (2002, 2015); *Kore-Persefona* (2004); *Coma* (2008); *California (pe Someș)* (2014); *Scrisoare către un prieten și înapoi către țară* (2018). E autoare a două cărți experimentale de poezie, scrise la patru mâini, alături de Andrei Codrescu (*Submarinul iertat*, 2007) și Marius Conkan (*Tinutul Celâlalt*, 2011). Are patru cărți de poezie traduse în Statele Unite ale Americii (*Schizoid Ocean*, 1997, traducere de Adam J. Sorkin și Claudia Litvinchievici; *Lunacies*, 2004, traducere de Adam J. Sorkin; *Crusader-Woman*, 2008, traducere de Adam J. Sorkin; și *Forgiven Submarine*, 2009, traducere de Andrei Codrescu, coautor al cărții) și două cărți de versuri traduse în limba italiană (*Coma*, 2011; *Venezia dalla vene viola. Lettere da una cortigiana*, 2015, traducerile fiind semnate de Giovanni Magliocco). Ca prozatoare, a publicat șapte cărți, cele mai cunoscute fiind *Nebulon* (Polirom, 2005); *Nașterea dorințelor lichide* (Cartea Românească, 2007); *Angelus* (Humanitas, 2010) și *Un singur cer deasupra lor* (Polirom, 2013, 2015). Romanul *Angelus* a fost editat în limba engleză, în 2015, în traducerea lui Alistair Ian Blyth, și în limba bulgară, în 2017, în traducerea lui Hristo Boev. Ruxandra Cesereanu a scos, de asemenea, opt cărți de eseu.

„Ruxandra Cesereanu este printre puținii scriitori de la noi care practică scrisul la modul profesionist. [...] Oricât de la modă ar fi astăzi literatura cu și despre sex (dar când n-a fost!), în micuța noastră literatură o astfel de scriere este binevenită oricum. Nu știu în ce măsură Ruxandra Cesereanu și-a publicat romanul trăgând cu ochiul în Occident, cert e că această carte a apărut într-un moment prielnic.”

Marius CHIVU

CARTIER POPULAR

Ruxandra Cesereanu

Tricephalos

Roman

Ediția a III-a, revizuită

Cuprins

CARTEA LICORNEI	5
PERIPEȚIILE ALISEI ÎN ȚARA NEWYORKEZĂ	61
Cine este Alisa și ce zvonuri aude ea despre New York și America	63
Cum Alisa plonjează deasupra New Yorkului. Primele scufundări la suprafață	75
Despre templul Qulumbiei și cum rătăcește Alisa prin subteranele lui	84
Cum Alisa ajunge în Orașul Crabilor și în alte zone strașnice	93
Cum Alisa vede lumea atât de sus în jos, cât și de jos în sus	103
Cum Alisa are parte de o nocturnalie cu jazz	111
Cum Alisa este vrăjitoare de Halloween	116
În care Alisa află de cercurile oculte ale Qulumbiei	129
În care Alisa delirează psihedelic	136
Alisa în ospeție de Ziua Curcanului	145
Ce citește Alisa în ziarele newyorkeze	152
În care Alisa asistă la sărbătoarea Solstițiului de iarnă ...	160

De la Vega și pălăria de catifea a Alisei	165
Talmeș-balmeș cu Klaus, Babilă și alți petrecăreți	172
Mare tămbălău la <i>The Fuck of the Millenium</i>	181
Primele zile din anul 2000 și ultimele zile newyorkeze ale Alisei	188
Alisa se îmbolnăvește de gripă australiană și înoată cu un rechin prin metropolă	195
CUFERELE TRUPULUI MEU	203
I. Uterus	205
II. Jurnal cu minotaur	292

Prima mea legătură periculoasă la Paris a fost cu o mașină de scos bani, care oferea următorul serviciu: *Retrait rapide*. La care o mâna anonimă adăugase scrijelind: *Ejaculation précoce. Coït interrompu*. Ajunsesem în orașul cărciumioarelor, după ce bântuisem ca o iluminată prin alte lumi, plonjând, după trei luni de legământ călugăresc, direct în brațele bărbatului meu, Cobra, pe care am să-l numesc astfel pentru că i se duseser buhul despre cât era de înțeles, dar și fiindcă prima silabă din prenumele și numele său alcătuiau o cobra. Văd că Parisul suferă de priapism pulverizat în graffittiuri, i-am spus Cobrei. Ai pierdut tocmai epoca trupurilor femeiești dezghiocate din reclame, care s-a încheiat acum vreo lună, mă lămuri bărbatul meu. Vara, la Paris, trupurile sunt expuse ca atare, iar imaginile pălesc în fața ofertei agresive de carne erotică. *Tiens, tiens*, am comentat eu în surdină, destul de invidioasă, recunosc. Ce-i drept, pe malurile Senei, amorezii stăteau înclestați unul de altul ca niște lilieci în agonie, iar un săn bronzat și triumfător făcea la fel de mult ca o înghețată de ciocolată. Gurile crânțăneau continuu mâncare, iar eu vedeam în această forfecare o formă de erotism năbădăios, imposibil de stopat. Dar fiind vară, mi se păreau firești deschizăturile, crăpăturile și hâurile pe care le ofereau trupurile și unde un altul se strecura fie ceremonios, fie pe nepusă masă, bucurându-se de voluptățile calculate ale lumii noastre păcătoase, deși nu neapărat. Exista, apoi, o oralitate sexuală pariziană cu adevarat îndestulătoare, căci limba aceasta îngăduia atâtea rafinamente tantrice și pervertite, ca și cum în ceruri s-ar fi aflat un bordel uriaș care, din când în când, se spărgea ca un balon de săpun deasupra capetelor ce

erotizau cu ardoare. Cobra era amuzat de percepția mea sensuală și nu prea, căci, spunea el, s-ar putea să intri aici în pielea unei *amoureuse*. Vom trăi și vom vedea, am rostit eu pișicheră și buruienoasă. Voluptatea orașului străbătea zidurile, căci pereții și tavanele odăilor de iubit, fie acestea profesioniste ori intime, erau ciuruite auditiv de icnetele, răgușelile și pitigăielile celor care făceau sex și dragoste. Firește, nu era același lucru. Sexul era o găselniță picantă și rapidă și ar fi fost normal ca locașurile amorului plătit, dar nu doar ele, să se numească bistrouri, pe când dragostea era o țară întinsă și nestribătută până la capăt. Uneori însă, dragostea era și ea pripită. Vorba rușilor: *bistro, bistro!* Dar lumea aceasta și Parisul nu erau păcătoase neapărat din pricina sexualității extravagante. Orice mâncare exotică are nevoie de multe mirodenii care să-nțepă papilele gustative și limba, iar trupul omenesc era prevăzut cu exact atâtea adâncituri cât să nu îi prisosească nimic, senzorial vorbind. Ca să mă obișnuiesc cu atâtă erotism strigător la cer, primul muzeu în care am intrat a fost unul al sexului, un fel de Luvru concentrat în coapse, falusuri, pubisuri și alte părți ale trupului omenesc făcute să asmută. *Tiens, tiens*, spuse de data aceasta Cobra, ești ca venită din cruciadă. Dar pe mine o singură chestiune mă punea pe gânduri: oare cum aveam să-i spun sexului femeiesc, în aşa fel încât să nu-l cobor în stradă, să nu-l terfelesc și să nu-l fac de râs. Am trecut în revistă câteva cuvinte consacrate, până m-am oprit la varianta „pisicuță”, ca și cum aş fi alintat sexul acesta binecuvântat și blamat în același timp. La urma urmei, *la chatte și pussy* însemnau exact același lucru, doar că rostirea lor era ceva mai scurtă. Îmi făcea placere să știu că femeile au niște pisicuțe, și nu niște despăcături hulite de când lumea.

Muzeul sexului era păzit de doi gardieni rași în cap și cu ochii înecați în pielea de pe obraz. La intrare, pe post de Sfincse, stăteau niște dansatoare mecanice de French Can-Can, fără lenjerie intimă, cu pisicuțele azvârlite în sus și cu nasul în vânt.

În jurul lor roiau bărbați languroși de toate vîrstele, cu falusuri având câte-un ochi bulbucat în vârf. *Mon Dieu*, mă simt ca o Ulișă cu atâția domni polifemici în preajmă, am râs eu. Mironosiță de Kolosvar, spuse atunci bărbatul meu, privește cu luară aminte și nu te mai fandosi, la urma urmei asta-i viața. Dar nu și sfârși prea bine vorbele că un exhibitionist ascuns într-o nișă de catifea a muzeului se ivi pe nepusă masă și-l udă cu apă sătătă, căci respectivei păpuși mecanice de sex masculin nu i se improspăta rezervorul decât o dată pe săptămână. Știi, am adăugat eu atunci, falusurile acelea cu ochi în vârf mi-aduc aminte de scena finală din „Abandon exterminatorul”, unde lucrurile stăteau exact pe dos: sexul femeii era cel care avea ochiul în hăul dintre coapse. Dar, dacă ar fi să mă întorc la lumea bărbaților, se spune că *signor Casanova* ar fi avut un astfel de ochi: era, de fapt, o lupă ce scruta pisicuțele femeilor pe care le cucrise carnal și nu doar. Ei, poftim, comentă Cobra, țâfnos după ceea ce pățise, tu pricepi totul numai cu ajutorul cărților, că și cum ele ar fi niște sexe explicative de serviciu. Cam aşa ceva se petreceau cu mine, într-adevăr, dar ce puteam să fac? Un ziarist de început de secol, cu figură râzăreață, fotografia o vampă de tip Marilyn Monroe, în timp ce sexul său se smucea și se muncea în pantaloni, mișcat de un dispozitiv aducând cu o bombă cu ceas. Într-o dioramă alăturată, un dos uriaș, căruia îi spunea Marea Crăpelniciță, după un film care făcuse carieră, pușlia ritmat. E un muzeu cam sordid, am zis, unde naiba ne aflăm? Cuvintele mi-au fost parcă de aur, întrucât următoarea păpușă mecanică a fost să fie un uriaș îmbrăcat ca un om de grotă, în care l-am recunoscut pe Pantagruel urinând, însă nu peste un orășel oarecare ieșit în cale, ci tocmai peste Paris. Falusul său avea formă de Tour Eiffel, de șolduri îi atârnau, într-o parte Notre-Dame, într-alta Sacré-Cœur, și tot aşa. Mai lipsea doar personajul Cocoșatului și al Esmeraldei, care să tragă clopoțele! O femeie obeză se ivi atunci, brusc, aproape să-l strivească între sânii ei din plastic rozaliu pe Cobra. Era, după

cum indica plăcuța clarificatoare, o devoratoare de bărbați, o Scyllacharibda grăsană sau o circusantă de tip fellinian. De fapt am chiar poreclit-o, spunându-i Federica, după regizorul de film care îmi fascinase, odinioară, adolescența de călugăriță. Triouri și cvarlete mixte mărșaluiau, apoi, cu imaginația pervertită și încremenită, în același timp, la înșfăcarea de care aveau parte supravirilii și nimfomanele. Ponosit mariaj, am gândit eu sicită de un așa *carpe diem* previzibil. La categoria instrumentelor vibratoare de produs placere, am remarcat un mecanism dublu, cu prelungitor pentru două falusuri, unul normal, celălalt pidosnic, dar și cu niște degete mici care aveau rostul să gâdile pisicuța, în timp ce respectiva se autopătrundea în cineștie ce volute ale voluptății. Bogadproste că nu sunt așa, am scuipat eu în sân ca o fată de la țară și mi-am făcut semn pe frunte precum ghicitoarele care se feresc de deochi. Într-o nișă aparte, am descoperit un scaun specializat în felațiune: era un scaun de pitic, dotat cu o moară subterană de vânt, prevăzută cu limbi roșii de plastic moale. Morișca avea, în loc de aripi, vreo șapte limbi care, în opinia Cobrei, mai degrabă zgâriau decât produceau placere. Am început să râdem într-atât de zgomotos, încât la locul faptei s-au adunat și alți vizitatori ai spațiului morbid prin care rătăceam. Muzeul era dotat cu televizoare retro care proiectau documentare false despre istoria sexualității, ca-n benzile desenate. Statui priapice din plastic portocaliu stăteau aproape să se prăbușească în vitrinele prăfuite. Cu adevărat delicioase erau fotografiile de epocă, de la începutul secolului, în care lesbiene serafice, cu zulufi și buze țuguiate, își narcisizau pisicuța în oglinzi uriașe, restul trupului fiind ascuns în fel de fel de desuuri care luau mintile privitorilor languroși. Ce de femei proustiene, am comentat eu cu jumătate de gură. Și ce de bărbați aşijderea, zise alesul meu, arătându-mi mustăcioși cu trupuri potrivite și nepotrivite la un loc, care copulau fericiți că sunt fotografiați în timpul plăcerii lor vinovate. Dacă femeile erau grațioase în Lesbosul lor de

început de secol, bărbații erau ca niște tulpini rupte și spulberate, fără căpătăi, risipiți prin fumoare decadente, cu pielea emaciată de morți proaspeți. O imagine caricaturală a lui Casanova îl înfățișa cu un falus ca un arbore cosmic: ironia era în desenul cu iz de pamphlet, iar nu în teribilul arbore cosmic ce făcea din fericitul ori nefericitul Giacomo un suprabărbat anume creat de Dumnezeu pe pământ. Nu lipsea nici suprafemeia de la Tivoli, exportată la Paris cu cei zece săni ai ei ca niște capete de copil, ori femeia-pește, fără sex adică, paradoxală într-un astfel de muzeu. O serie de diorame înfățișând cocote în exercițiul funcțiunii urmău la rând ca într-o suită de flash-uri porno. Majoritatea pozau în *suceuses*, aplicând felațiunea cu limba despăcată de șarpe. Oare femeile acestea mai știu vorbi? l-am chestionat pe Cobra care râdea motănește, făcându-mi semn să tac, deși eu mă încăpățânăsem să primesc răspuns. Chiar așa, am întărit eu întrebarea dinainte, oare nu au devenit mute și surde, hotărând că vorbirea nu le mai folosește la nimic? Telefonistele nu intră atunci aici, mă lămuri bărbatul meu, telefonistele fiind femeile care, în manieră *hot line*, își excitau partenerii exclusiv pe cale verbală și exclamativă, aducându-i la un paroxism plătit cu bani grei atât pe adolescenții buboși, cât și pe bătrâni libidinoși, ori pur și simplu pe maturii obosiți de sexul nepracticat vreme indelungată. *Les suceuses* aveau un farmec iudaic și, în același timp, trimiteau la voluptățile de harem din „O mie și una de nopți”. Singurul reproș care li se putea aduce era acela că nu erau vii, ci manechine din plastic, cu peruci și fără organe pe dinăuntru. Pubisul lor nu avea niciun cărlionț, ci era de păpușă igienizată complet. Noroc că, alături de ele, dioramele înfățișau scene de zoofilie în care feministe hippy se lăsau pătrunse de falusuri câinești, măgărești și cabaline, presimțind că aceasta era o uniune erotică desăvârșită. Bărbați violând oi sau capre nu figurau în muzeu, deși astfel de cazuri erau cunoscute în munți, păstorii tuturor națiilor fiind renumiți pentru acest fel de placere pe la spate. Păi dacă trei

animale, câinele, măgarul și calul, sunt mai bune decât un bărbat, ce-i de făcut astfel încât lumea să nu se ducă de râpă? Femeile nu ar putea fi satisfăcute nici măcar de îngeri, spuse, într-o doară, Cobra, fiindcă ar râvni ca aceștia să aibă falusuri zburătoare și de aici s-ar isca o întreagă zavistie. Muzeul avea fotografii și cu bărbatul posesor al celui mai lung falus omenesc, de jumătate de metru. Fiind mulatru, acest bărbat era considerat supraviril, seducând nu atât prin forța membrului său, bănuit a fi un bumerang, cât prin lungimea amețitoare a unui falus sătul de el însuși, bolnav de sine și frate cu șarpele Ouroboros. Hei, am chicotit, și frânghei de spânzurătoare ar fi putut să-și facă dintr-o astfel de lungime! Bănuiam că înconjura șoldurile femeilor cu membrul acela nemaivăzut, ca o centură întunecată de castitate. Dar Cobra îmi spuse că un astfel de falus era o povară pe capul omului și un neajuns. Ce-i drept nu era chiar cât o curea de pantaloni, dar nici mult nu mai avea. Firește, bărbatul acesta intrase în cartea recordurilor, dar, oare, mai era el bărbat, sau doar o ciudătenie înregistrată între alte ciudătenii trupești precum femeia-cu-barbă? Neliniștea mea era stârnită de altceva, și anume de faptul că falusul său era o panteră neagră încarnată într-o viperă de stâncă. Aberant, mă cenzură Cobra, bați câmpii ca toate femeile, fiindcă lungimea acestui biet sex și-a provocat spaime ancestrale de femeie de cavernă! O astfel de strămoșă l-ar fi sfârtecat pe recordman, mi-am ironizat eu bărbatul. N-am apucat să mai polemizăm, deși Cobra mormăi ceva despre aerele mele de fetiță violată, pentru că în fața ochilor noștri apăru fotografia femeii cu cei mai mari sânii din lume: erau niște baloane incredibile, până la genunchi, pe care nefericita le sprijinea gemând sub greutatea lor precum Atlas. Mai bine nu s-ar fi născut decât să trăiască astfel, într-o încisoare de sânii uriași, într-un mormânt viu! Femeia aceea mai avea puterea să zâmbească, totuși, din cavoul trupului său. Mormanele de carne de pe piept nu mai aveau, firește, nimic erotic, dar ea încă zâmbea, deși era o pocitanie. Pe când stăteam și ne

uimeam în fața fotografiei de carnașieră autodevorată, unul din muzeografi se ivi lângă noi și ne dădu o explicație aiurită, aceea că fiecare săn urieșesc dezմierda vreo zece bărbăți deodată sau se lăsa dezմierdat de aceștia, de parcă bărbătușii respectivi i-ar fi fost pui, iar ea, cloșca magnanimă. Așa ceva nu voi crede în ruptul capului, am replicat eu într-o franțuzească iritată. E o fantezie sado-masochistă, nimic mai mult, am adăugat eu, dar Cobra îmi făcu semn să mă potolesc. Aici nu este vorba nici de mișei, nici de nebuni, mă lămuri el. Oamenii vor să-și vândă marfa și o fac așa cum cred ei de cuviință. Se presupune că vizitatorii acestui muzeu sunt niște virtuali perverși, aşa că trebuie să avem umor. Priceput-ai? Dar sucubi și incubi nu aveți? am chestionat-o eu pe călăuza noastră rasă în cap. Omul spân nu auzise însă de așa ceva, din moment ce îmi arăta niște manechine cu sutiene tăiate la vârfuri și bikini din zale măruntă, al căror rol era de eventuale animatoare. Plăcerea sporește în muzeul nostru pe metru cub, îmi răspunse el aiurea, probabil fiindcă din cuvintele sucub și incub i se părea cunoscută doar particula cub. Cobra izbucni atunci într-un râs de pomină și mă porecli pe loc: am să-ți spun de-acum Sucubissima, de la Serenissima, și așa ai obsesie pentru curtezanele venețiene de secol opt-sprezece, iar întrebarea cu sucubii și incubii o pui peste tot pe unde mergem. Noroc că nu toată lumea înțelege ce sunt aceștia. Am protestat vehement și, mai în râs, mai în serios, am refuzat rebotezarea mea sub semnul demonilor erotici. Măcar să fiu o Sucubissimă dătătoare de viață, am îngăimat, căci în totdeauna am fost pentru viață, iar nu împotriva ei. Se acceptă, hotărî Cobra, mimând că își scutură perua albă de judecător. Lăsând deoparte sucubii, m-am chestionat nedumerită, de ce, oare, muzeul acesta nu conținea și femei gonflabile. Probabil fiindcă, îmi ghici Cobra gândul, ai scris tu însăți despre ele, dacă bine îți aduci aminte. Ce-i drept, așa era. Pentru mine, femeia gonflabilă aducea cu o Marie Magdalina de sărmă ghimpătă, scormonind după suflete moarte alături de Gogol rătăcind

prin guberniile rusești. O vedeam stând toată ziua dezumflată într-un cufăr, fără miroș, fără respirație, mută, dar înțeleaptă. O femeie de sipet, tristă și încercănată, fără organe, fără păriniți, orfană a zeilor curați de gumiластic, cu trup de copil debil, cu picioarele scurte și capul diform, deși în cărțile de joc era Dama de verde, sora de caritate a bărbătilor cruzi într-un război de trișori. Femeia gonflabilă, aşa cum o gândeam eu, nu avea visuri și nu putea să muște buzele iubitului de ocazie. Dar nici nu se mișca printre crăite ca orice femeie. N-avea nici tată, nici mamă, ca să își sărbătorească ziua de naștere. Fusese măritată de mii de ori, fără să soarbă vreodată șampanie. De plâns, nu plânsește niciodată. I se spunea Rădașca albă sau Femeia-crab. Despre sângele ei niciodată curs se zvonea că era firav. Era stearpă și clevetită, semnul ei fiind luna urcând. Femeia gonflabilă nu se putea nicicând sinucide. Milionarii o cumpărau, ca s-o aşeze printre alte păpuși de plastic. Trupul ei era și giulgiu, și rochie de bal. A fost ucisă, pare-se, de un fier încins de călcat.

Nu doar întâmplarea a făcut ca la Paris să ascult în mod ritualic tocmai Mozart, mai exact două din operele sale: „Nunta lui Figaro” și „Don Giovanni”. Chiar dacă fredonam mereu spusele Zerlinei din „Don Giovanni”, adică *vorei e non vorei*, îmi aflasem, cu întârziere, în „Nunta lui Figaro”, un dublu muzical senzual: cele patru cupluri de aici, unele proaspete, altele regăsite și revigorante, pledau văratice pentru ideea de nupții; de fapt, sonor vorbind, „Nunta lui Figaro” era echivalență perfectă a „Visului unei nopți de vară”, aşa încât toată ceremonia fertilității, aşa cum o percepeam eu, își avea rostul ei. Apoi a intervenit altceva care urma să sporească erotismul orașului în care mă găseam. Aflasem, prin fire neștiute și neorânduite, că cea mai bună prietenă a mea de odinoară, uitată acum, o ispititoare ironică, franțuzită ca fel de-a fi, devenise cocotă la Paris, și nu orice fel de cocotă, ci una excentrică. Își luase un nume de împrumut, anume Zizou, și era trecătoare prin mai

multe lăcașuri exotice, unde era râvnită tocmai pentru gustul cărnii sale de valahă. Acasă, își părăsise bărbatul legiuitor și copiii, nu pentru că nu i-ar fi iubit, ci pentru că voia altceva de la viață și, mai ales, să huiduiască plăcăsul. Încă din vremea fecioriei sale se temea de plăcăs ca de ciumă, susținând că numai dragostea fără întrerupere îl putea face uitat. Iar acum își luase cu pricepere lumea în cap, reamintindu-mi că rămăsesese ceea ce fusese dintotdeauna: o destul de frumoasă și perversă femeie de lume din romanele lui Proust, pe care îl adora. O Albertină veșnică și amăgitoare. La Paris însă, se zvonea că rafinamentul ei de valahă franțuzită stârnea senzație, că volutele trupului său amețeau, că executa un dans aparte de tipul Orhideei, cu pisicuța mișcătoare ca un derviș rotitor, făcându-i pe adoratorii ei să se simtă, dacă nu în inima Bizanțului, atunci măcar undeva pe malul Bosforului, în timpul unui sultanat care-și prețuia mărgăritarele, cizelându-le asperitățile de femeiuști neștiutoare. În plus, renăscuta Zizou avea un defect care, la Paris, o însemna ca pe o aleasă, făcând-o să intre în memoria clienților ei: unul dintre canini îi era ușor retezat, ca și cum l-ar fi pierdut într-o bătălie erotică pe viață și pe moarte. Din câte îmi aduceam aminte, dintele fusese retezat din pricina mult mai puțin senzuale, dar mă amuzam la gândul că Zizou putea fi considerată o mișcătoare de buze. Ce-i drept, băieții de vîrstă noastră recunoscuseră, odinoară, că ea era o maestră a sărutului franțuzesc, dar și a aceluia rusesc, abrupt, care făcea să-i tremure dinții celui cotropit de gura ei sărutătoare. Acestea fiind zise, mi-am pus, deci, în gând, să o găsesc pe Zizou: nu ca să o fac să priceapă vreun mare sau mic adevăr al vieții, ci aşa, pur și simplu. Chiar vrei să o cauți? mă chestionă Cobra. Întrebarea ta ar fi trebuit pusă altfel: chiar vreau să o găsesc în carne și oase? Nu știu nici eu, deocamdată mă pornesc în căutare. Sucubissima, mă alintă atunci Cobra, înseamnă că va trebui să colindăm prin o puțzerie de lăcașuri de pierzanie. Nu prea multe, de fapt, am răspuns eu, ci doar prin cele câteva ex-

centrice și sofisticate. Valahă cum este Zizou a noastră, nici nu va fi greu de reperat. Mă-ndoiesc, spuse Cobra sceptic, fiindcă este vorba de o cocotă în carul cu fân! În plus, am adăugat eu, are caninul acela retezat după care se dau toți în vânt și datorită căruia va putea fi ușor de recunoscut: e ca și cum ne-am lăsat după dâra săpturii sale. Vrei să spui după tăria mursecătoare a gurii sale, mă corectă Cobra. Nu prea îți este simpatică Zizou a mea, am zis eu. O Emma Bovary care a renunțat la sinucidere, drept care trebuie înțeleasă, am precizat. Nu sufăr madamele Bovary, mă săcăi bărbatul meu. Apoi, nu cu mult înainte, ziceai că este o femeie proustiană. Astăzi înseamnă că nu prea are de-a face cu Flaubert. *Tiens, tiens, arťagos ești!* Îți displace chiar într-atât căutarea mea? Adevărul este, zise Cobra în cele din urmă, că te-ai pornit pe drumul acesta sicut, ca și cum ai fi pornit, de fapt, în căutarea dublului tău. Ca și cum aș vrea să mă descotorosesc de mine însămi? Cam aşa ceva. Dar toate semnele ajungerii mele la Paris au fost senzuale, am răspuns eu, iar sexualitatea orașului mă copleșește și mă depășește. Cum aș putea să mă opun, cum aș putea să mă fac că nu pricep aceste semne din care Zizou face și ea parte? Prea bine, hotărî Cobra, atunci să pornim în căutarea acestei femei. Mă bucur că îi spui femeie și nu cocotă, pentru că mă simt mai în apele mele astfel. Eu caut, prin urmare, o femeie pe care am cunoscut-o odinioară și care mi-a ținut de cald în nopțile reci ale adolescenței mele întărziante. Prietenia dintre femei, am zis eu sentențios, este, uneori, mai puternică decât cea dintre bărbați. Dar Cobra râse încrețitor. Știam și eu că pornisem în căutarea a ceva ce pierdusem și nu aveam cum să regăsesc. Făceam caz de sexualitatea orașului acestuia, dar adierea nu plutea atât în aer, cât era construită și migălită, schimonosită și șchiopătată în zorzoanele pe care orașul însuși le avorta, într-un soi de naștere pidosnică. Reclamele, manechinele, foile volante chemau cu de-a sila măcar la privitul pe gaura cheii a sexelor expuse. Parizienii îi spuneau *pestacol* în loc de *spectacol*, probabil

fiindcă așteptau venirea ciumei sau, dimpotrivă, o provocau, sau, ce să mai spun, chiar erau ciumați de atâtă sex provocat. Privirea unei Albertine voalate de proprii ei nuri noroși, cam aşa mi se înfățișa Parisul la vremea vârstei tăioase, adică dincolo de treizeci de ani, dar aflată încă sub bariera depărtată a morții care începe să muște puțin câte puțin la patruzezi de ani. Când cunoșcusem întâia dată Parisul, adică la opt-sprezece ani, așteptasem ca acest oraș să fie cheia defulărilor și a ieșirii mele în lume. Așteptasem de la el să fie orașul evanghelistului pocit, cum îl numisem pe Rimbaud, și al iluminărilor, iar nu o zonă aiuritoare, un uriaș bordel de reclame, trupuri, mirosluri, o Europă arabizată de care nu mă puteam feri decât în muzee. Nu rezistasem atunci socului, iar percepțiile mele aveau să se dovedească bolnave și acuzatoare, încât ajunsesem să mă tem eu însămi de ceea ce simteam. De aceea, atunci mă retrăsesem de bunăvoie în muzee, predispusă cum eram la meditații sobre, deși moarte, care mă făcea să fiu stăpână. Așa încât ceea ce am gustat eu la opt-sprezece ani a fost mai ales un Paris livresc și înghețat, chiar dacă îmi mai acordam dreptul de a mă plimba și pe cheiurile Senei. Adevărul este că îmi era frică să simt enorm și să văd monstruos, mă temeam să nu explodez și eram însăspăimântată de ceea ce clocotea în mine. Eram prea Tânără, necoaptă și sălbatică, iar lucrurile puteau oricând să ia o întorsătură neașteptată. O anumită veselie a libertății mă bântuia însă până în unghii, drept care voiam să profit de ea, dar înțelegeaște pe cât se putea. Acum știu că nu aveam cum să fiu înțeleaptă la opt-sprezece ani și că ar fi trebuit să-mi fac toate poftele și nebuniile la care aveam acces. Vremurile nu mai pot fi întoarse înapoi, iar acum mă gândesc cu nostalgie la cea de atunci, care nu a știut să se bucure îndeajuns de ceea ce îi era dat. Văzusem un Paris murdar, oriental, castrat de spirit, or, eu așteptasem lucruri grandioase de la el. Dar, chiar și în acest fel de oraș ieșit din țățâni, ar fi trebuit să știu să mă bucur de ceea ce îmi era dat. Adevărul este că nici eu nu am